

Jan Neruda: vybrané básně ze sbírky *Hřbitovní kvítí* (1859)

XV.

Mezi hroby dva se červi potkali.
"Odkud, bratře?" - "Z lebky básníkovy."
"Toť nám bratr, co tam viděl, poví."
"Pouhý mozek - pranic krásného. -
Odkud ty?" - "Já z lebky učencovy;
nezbylo i tu nic jasného."

"Myslím, bratře, že ti géniové
jsou jak ona pod sklenicí svíce;
posvítí-li jiným se tmou brojícím,
nezbyde jí samé nic pak více."

XVII.

Neplač, neplač, brachu, nenaříkej,
že je záhad v světě k znavení,
jenom pít a jíst se pilně zvykej,
v hrobě času dost pak k strávení.

A až umřeš, budeš zbaven všeho,
tělo v prach se moudře rozpadne,
a co zde ti bylo záhadného,
zůstane ti pak i záhadné.

Jakou však tvá mysl píseň hude,
zpívá s tebou celý tvůj i čas,
která lež tě hnětla, hněsti bude
v jiné formě jiné lidi zas.

LII.

Zhlížela se vrba u potoku,
zkalilo se oko bystrých toků -
nedbá o mne žádný, ba pražádný,
nedbámť o žádného, v srdci chladný.

Vítám led, jenž kol hrudi se klade,
vždyť i led má svoje něžné kvítí; -
pěknýmť bodlák v růžovém i sadě, -
proč by nemoh též své trní míti?